

mu namiesto prehnanie potrebuje zóny am, kde je všetko obrostred hyperestetiky stť až skúpost.³⁰ Preduméním iba vtedy, ak ne „arte povera“ alebo liami alebo každodenistom vo video-gilde – edané, z hľadiska tejto

na myslí práce, ktoré sú nútia k čo najpozorni pozoruhodné. Táto liálnych obrazov. sa dnes profiluje v proen preto, že je zároveň rá by nás mohla očistiť obrazy majú dnes naozajnosť.

vať dvojkoľajnosť výviovedajú tendencie k reivotného sveta, potom pekty, môže sa stať obemu zosietovaniu a koelne, čo má vlastnú záojasniteľné, materiálne. ústupom k materialite, (Long a Twombly alebo is.

radičné momenty rozozácie – ale aj z nepochodes sa mediálne umenie okračujúce v tradícii sa och. A pohybovať sa mič, privátnych a možno

POZNÁMKY:

- 1/** Heinrich von Kleist: Über das Marionettentheater. In: Sämtliche Werke und Briefe, Bd. 2. Mnichov 1987, s. 338-345, pozri s. 345
- 2/** Marshall McLuhan: Die Magischen Kanäle. Understanding Media. Düsseldorf 1968, s.90
- 3/** Por. Hans Moravec: Geist ohne Körper – Visionen von der reinen Intelligenz. In: Kultur und Technik im 21. Jahrhundert, hrsg. von Gert Kaiser, Dirk Matejovský und Jutta Fedrowitz. Frankfurt nad Mohanom 1993, s. 81-90, pozri s. 84 a nasl.
- 4/** Tamže, s. 89.
- 5/** Por. Jacques Derrida: De la grammatologie. Paríž 1967 (nem. Grammatologie. Frankfurt nad Mohanom 1974), až Gilles Deleuze: Différence et répétition. Paríž 1968 (nem. Differenz und Wiederholung. Mnichov 1992).
- 6/** Derrida poukázal vyslovene na tento kontext (por. J. Derrida: Grammatologie, s. 23).
- 7/** Najmä filozofia si námyslala, že je úplne slobodná od vplyvu požívaných médií – ústnych či písomných – na filozofické myšlenie. Zmysel mal existovať v prvotnom stave nezávisle od médií až dodatočne vložením do médií dochádzka k jeho rozšíreniu a scudzeniu – takto sa uvažovalo od Platóna až po Hegela a ďalej aj po nom. Mimochodom Friedrich Nietzsche tu tvoril prvú výnimku (ako v mnohom inom). Ako prvý filozof používal písací stroj a na ňom napísal: „...Naše písacie náčinie spolupracuje s nami na našich myšlienkach.“ (List Heinrichovi Köselitzovi, koniec februára 1882) – In: Friedrich Nietzsche: Sämtliche Briefe. Kritische Studienausgabe in 8 Bänden. Hrsg. von Giorgio Colli u. Mazzino Montinari, Mnichov 1986, Bd. 6/ s. 172.
- 8/** Por. Wolfgang Welsch: Information Super-Highway or Highway Number One? – In: Living, 7.Jg., 1/1995, s. 42-43.
- 9/** Por. Wolfgang Welsch: Das Ästhetische – eine Schlüsselkategorie unserer Zeit? – In: Die Aktualität des Ästhetischen. Hrsg. von Wolfgang Welsch, Mnichov 1993, s. 13-47.
- 10/** V tejto súvislosti sa chcem podrobnejšie zmieniť o zvláštnom význame „Cyberspace“. Táto technológia – v súčasnosti vychytaná módná téma a preto prirodenej a kryštaličačný bod rétorických zvlečení ako aj Top-Hit pre PR-stratégie – má však aj pevné a veľmi závažné jadro. „Cyberspace“ zavádzza moment, ktorý je nazaj úplne nový: v „Cyberspace“ sa už nenachádzame v určitej dištancii k obrazu, ale vstupujeme doň a môžeme sa pohybovať vo virtuálnom svete obrazu ako v reálnom svete. Z „bytie pred svetom obrazov“ – tejo veľmi konvenčnej črtu inak veľmi rozvinutých elektronických svetov – sa stáva „bytie vo svete obrazov“. Prítomnosť pred obrazom a voči obrazu sa mení na prítomnosť v obrazu – na teplritomosť. Florian Rötzer nadväzujúc na Petra Weibela o tom hovorí: „Cesta teda vedie od exo-pozorovateľa virtuálnych svetov k endo-obyvateľovi, ktorý už nepozera žvонku na obraz, ani ho žvonku neriadi, ale je (celkom v súlade s dnes prevládajúcimi predpokladmi v teórii poznania) časťou tohto sveta, ktorý pozoruje a ktorý na neho reaguje.“ (Florian Rötzer: Ästhetische Herausforderungen von Cyberspace – In: Raum und Verfahren, s.35) Zaujímavým sa mi ani tak nezád skutočne veľmi ohriadená perfekcionizovateľnosť týchto „Cyber-svetov“ (por. v tejto súvislosti úvahy Floriana Rötzera, tamže, s. 41 a nasl., ako aj jeho „Virtuelle und reale Welten“, In: Cyberspace. Zum medialen Gesamtkunstwerk. Hrsg. von Florian Rötzer u. Peter Weibel, Mnichov 1993, s. 81-113, osobitne 106), ako skôr efekt, ktorý vyzvolávajú vo vedomí. Tým, že môžeme vstúpiť do virtuálneho sveta ako do reálneho, nadobúdame konkrétnu takú skúsenosť, že virtuálne môže byť aj reálne a z toho pramení domniavka, že možno aj všetko reálne v inom ohľade by mohlo byť aj virtuálne. Názor na svet povedzme Leibniza alebo Borgesa, podľa ktorého to, čo pri jednom stave vedomia platí ako reálne, mohlo by byť v skutočnosti preludem, vidinou iného stavu vedomia, stáva sa potenciálne domnenkou o skutočnosti u každého. Hranice medzi realitou a virtualitou sa stávajú definitívne priechodnými. – Leibniz napísal: „...Nič nebráni, aby sa určité usporiadanie sny ponúkali nášmu duchu tak, že ich pohľadáme za pravdivé a zo stanoviska praxe práve pre svoju všeobecnú zhodu takými aj sú.“ „Keby sme chceli aj celý život označiť za sen a viditeľný svet len za klam, aj vtedy by som tvrdil, že tomuto snu alebo klamu prísluša dostotúnčná realita, ak nás pri správnom používaní nášho rozumu nikdy nebudú klamat.“ (Gottfried Wilhelm Leibniz: Über die Methode, reale Phänomene von imaginären zu unterscheiden. – In: Hauptschriften zur Grundlegung der Philosophie, Bd. 2, Hamburg 1966 (3. Aufl.), s. 123-128, pozri s. 126 resp. 125). Borgesova poviedka „Kruhové ruiny“, v ktorej sa jednému mužovi prisne prináša mladík na úplne inom mieste tak presne, že sa stane reálnym – a sú o tom jednoznačné dôkazy – končí skúškou ohňom, ktorá tvorcu sna priviedie k prekvapujúcemu poznaniu, že aj on vďačí za seba snívaniu niekoho iného: „S úľavou, zahanbene a s úžasom spoznal, že aj on bol len preludem, vidinou, ktorá sa prisnila niekomu inému.“ (Jorge Luis Borges: Die kreisförmigen Ruinen. – In: Sämtliche Erzählungen. Mnichov 1970, s. 171-177, pozri s. 177)
- 11/** Botho Strauß: Die Erde ein Kopf. Rede zum Büchner-Preis 1989. DIE ZEIT, Nr.44, 27.10.1989, s. 65.
- 12/** Sten Nadolny: Die Entdeckung der Langsamkeit. Mnichov, Hanser 1983.
- 13/** Peter Handke: Versuch über die Müdigkeit. Frankfurt nad Mohanom, Suhrkamp 1989.
- 14/** Por. Jean-François Lyotard: Ob man ohne Körper denken kann. – In: Das Inhumane. Plauderein über die Zeit. Viedeň 1989, s. 23-49.
- 15/** Por. Hubert L. Dreyfus: Die Grenzen künstlicher Intelligenz. Was Computer nicht können. Frankfurt nad Mohanom 1985.
- 16/** Por. Paul Virilio: Verhaltensdesign: Vom Übermenschen zum überreizten Menschen. – In: Das Verschwinden der Dinge, s. 73-95, ako aj Jean Baudrillard: Überleben und Unsterblichkeit. – In: Paragraphe. Internationale Zeitschrift für Historische Anthropologie, Bd. 3, 1994/1, s. 95-111. S podobným zámerom aj Dietmar Kamper hodnotil telo ako orgán kritiky pokračujúceho civilizačného procesu (por. Dietmar Kamper: Die Wiederkehr des Körpers. Nutzen zu einer Bestandsaufnahme des Zivilisationsprozesses. – In: Zur Geschichte der Einbildungskraft. Mnichov 1981, s. 39-46).
- 17/** Por. Wolfgang Welsch: Information Super-Highway or Highway Number One?
- 18/** Por. Wolfgang Welsch: Transkulturnalität – die veränderte Verfassung heutiger Kulturen. – In: Sichtweisen. Die Vielheit in der Einheit, Edition Weimarer Klassik. Weimar 1994, s. 83-122.
- 19/** Por. Wolfgang Welsch: Vernunft. Die zeitgenössische Vernunftkritik und das Konzept der transversalen Vernunft. Frankfurt nad Mohanom, Suhrkamp 1995.
- 20/** Friedrich Nietzsche: Menschliches, Allzumenschliches. Ein Buch für freie Geister. Erster Band. – In: Sämtliche Werke, Bd. 2, s. 362 a nasl. (638).